

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 728

гр. Стара Загора, 01.06.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на първи юни през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Мариана М. Мавродиева Въззивно частно гражданско дело № 20265500500377 по описа за 2026 година

Производството е образувано по частната жалба на „Е.М.“ ЕАД, гр.С., чрез гл. юрисконсулт М. М. против определение № 491 от 18.02.2026г., постановено по гр.д.№ 3372/2025г. по описа на Старозагорския районен съд, постановено по реда на чл.248 ГПК, с което се оставя без уважение молбата им за изменение на постановеното по делото Решение № 1182 от 23.12.2025г., в частта за разноските.

Частният жалбоподател оспорва определението като неправилно. Счита, че ответникът не е дал повод за завеждане на делото и е признал иска, поради което не дължи разноски. В условията на евентуалност моли да бъдат изменени разноските на основание чл.78, ал.5 ГПК, като съдът приеме, че делото не е с голяма правна и фактическа сложност поради многобройната съдебна практика по този вид дела и предвид извършените от пълномощника на ищеца процесуални действия по делото.

Моли съдът да отмени обжалваното определение в частта за разноските и да постанови ново, с което да постави разноските в тежест на насрещната страна, евентуално да намали присъденото адв. възнаграждение.

Ответната страна по частната жалба Р. Д. А., чрез адв. Х. Р. взема становище за неоснователност на частната жалба. Счита, че обжалваното определение е правилно и моли да бъде потвърдено, а частната жалба – оставена без уважение.

Въззивният съд, като взе предвид доводите на страните и материалите по делото, достигна до следните фактически и правни изводи:

Частната жалба е подадена в срока по чл. 275, ал. 1 ГПК от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалване, срещу подлежащ на обжалване

съдебен акт и е заплатена дължимата за разглеждането ѝ държавна такса. Ето защо жалбата е процесуално допустима и редовна.

С постановеното по делото съдебно решение № 1182 от 23.12.2025г., по гр.д.№ 3372/2025г. по описа на Старозагорския районен съд, по предявен от Р. Д. А. против „Е.М.“ ЕООД, гр. С. съдът е признал за установено, че ищцата не дължи на ответника сума в размер на 6493 лева, представляваща задължение по договор за кредит поради погасяване на вземането по давност. Съдът е присъдил разноски на ищеца за държавна такса и адв. възнаграждение, като е намалил размера на разноските за адв. възнаграждение от 1500 лв. на 949.30 лева, минималния съгласно чл. 7, ал.2, т.2 от Наредбата за възнаграждения за адв. работа.

С молба от 09.02.2026 г. ответникът чрез представляващия го гл.юриск. М. М. е поискал така постановеното решение да бъде изменено на основание чл. 248, ал. 1 ГПК в частта му за разноските, като на ищеца не се присъждат разноски. Излага съображения, че подаването на информация в ЦКР за кредитна задлъжнялост е изпълнение на нормативно задължение, като не е предвидено отбелязване за погасен по давност кредит.

В обжалваното определение, с което молбата по чл. 248, ал. 1 ГПК е оставена без уважение, първоинстанционният съд е приел, че хипотезата на чл. 78, ал.2 ГПК предвижда две кумулативни предпоставки: ответникът с поведението си да не е дал повод за завеждане на делото и да е признал иска. В случая според районния съд ответникът е признал иска в хода на производството, но липсват данни, от които да се направи извод, че не е дал повод за завеждане на делото.

Въззивният съд изцяло споделя съображенията на районния съд. За да е бъде освободен ответникът от разноски по делото, е необходимо да не е дал повод за завеждане на делото и да е признал иска. В случая действително с отговора на исковата молба ответникът е признал иска, но е станал повод за завеждане на делото с предмет чл. 439 ГПК. Това е така, защото единствено по съдебен ред ищецът може да установи факта, че вземането, което има към ответника е погасено по давност. Тъй като ответникът е носител по силата на договор за цесия на вземането по договора за кредит на ищцата, той във всеки един момент има възможност да образува производство за принудителното му събиране от длъжника. Единствено чрез завеждане на иск по съдебен ред за признаване на факта на погасяване на задължението на ищеца по давност, същият ще се освободи от заплахата за в бъдеще кредиторът да предяви вземането си за събиране. Тъй като ответникът с поведението си е дал повод за завеждане на делото от ищцата следва да понесе отговорността за разноски в това производство.

Съдът намира, че присъдените разноски за адвокатско възнаграждение са съобразени с фактическата и правна сложност на делото, след като районният съд е намалил размера им до определения в Наредба № 1 минимум, поради което не са налице предпоставки за изменението им.

Предвид изложеното, частната жалба се явява неоснователна и следва да

бъдат оставена без уважение, а обжалваното определение, като правилно, следва да бъде потвърдено.

Водим от горните мотиви, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 491 от 18.02.2026г., постановено по гр.д.№ 3372/2025г. по описа на Старозагорския районен съд, постановено по реда на чл.248 ГПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____